

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 14. veljače 2018. [\[Multimedia\]](#)

Misa – ispovijest vjere i sveopća molitva

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Dobar dan iako je vrijeme pomalo ružno. Ali ako je u duši radost dan je uvijek dobar. Dakle, dobar vam dan! Danas su sudionici audijencije podijeljeni u dvije skupine: mala skupina bolesnika je, zbog vremena, u dvorani a mi smo ovdje. Ali mi vidimo njih i oni vide nas na velikom zaslonu. Pozdravimo ih pljeskom.

Nastavljamo kateheze o misi. Čemu odgovara slušanje biblijskih riječi, koje imaju svoje produžetak u homiliji? Odgovara jednom pravu: duhovnom pravu Božjeg naroda da primi obilno blago Božje riječi (usp. Lekcionar, Prethodne napomene, 45). Svaki od nas kad ide na misu ima pravo primiti u izobilju Božju riječ dobro pročitano, dobro izgovoreno i zatim dobro protumačeno u homiliji. To je pravo! A kada Božja riječ nije dobro pročitana, kada je đakon, svećenik ili biskup ne propovijedaju sa žarom vjernicima se uskraćuje jedno pravo. Mi imamo pravo slušati Božju riječ. Gospodinova je riječ upućena svima, pastirima i vjernicima. On kuca na srce onih koji sudjeluju na misi, kuca na srce svakog pojedinog u njegovu životnom stanju, dobi i prilikama. Gospodin tješi, poziva, pobuđuje klice novog i pomirenog života. I to po svojoj riječi. Njegova riječ kuca na srce i mijenja srca!

Stoga nakon homilije vrijeme šutnje omogućuje da se u duši „slegne" primljeno sjeme, kako bi se rodile odluke za prijanjanjem uz ono što je Duh nadahnuo svakom pojedincu. Šutnja nakon homilije. To treba biti dobra šutnja i svaki od nas mora razmišljati o onome što je slušao.

Kako se misa nastavlja dalje nakon te šutnje? Osobni odgovor vjere se uključuje u ispovijest vjere Crkve izražene u vjerovanju. Svi molimo vjerovanje na misi. Kada ga moli čitava okupljena zajednica vjernika simbol vjere očituje zajednički odgovor na onu Božju riječ što smo je zajedno slušali (usp. Katekizam Katoličke Crkve, 185-197). Postoji živa veza između slušanja i vjere. Oni su povezani. Ona – vjera –, naime, nije plod ljudske mašte već, kao što podsjeća sveti Pavao,

„vjera po poruci, a poruka riječju Kristovom" (*Rim* 10, 17). Vjera se, dakle, hrani slušanjem i vodi prema Sakramentu. Tako moljenje Vjerovanja pomaže da okupljeni zbor vjernika „dozove u pamet i ispovjedi velika otajstva vjere prije negoli započne njihovo slavljenje u euharistiji" (Opća uredba Rimskog misala, 67).

Simbol vjere združuje euharistiju s krštenjem, primljenim „u ime Oca i Sina i Duha Svetoga" i doziva nam u pamet da je sakramente moguće razumjeti u svjetlu vjere Crkve.

Odgovor na Božju riječ prihvaćenu vjerom izražava se zatim u zajedničkoj molitvi, nazvanoj sveopća molitva, jer obuhvaća potrebe Crkve i svijeta (usp. OURM 69-71; Lekcionar, Prethodne napomene, 30-31). Naziva se još i molitva vjernika.

Oci Drugog vatikanskog koncila odlučili su ponovno uvesti tu molitvu nakon evanđelja i homilije, osobito u nedjelje i na zapovijedane blagdane, da „se uz sudjelovanje naroda iznesu prošnje za svetu Crkvu, za one koji po ovlaštenju nama upravljaju, za one koje tište razne nevolje te za sve ljude i za spasenje svega svijeta" (konst. *Sacrosanctum concilium*, 53; usp. 1 Tim 2, 1-2). Stoga, pod vodstvom svećenika koji uvodi i zaključuje, „narod... , vršeći službu svoga krsnoga svećeništva, Bogu prinosi molitve za spas svih ljudi" (OURM, 69). A nakon pojedinih prošnji, koje čita đakon ili čitač, čitav okupljeni narod pridružuje svoj glas zazivajući: „Gospodine, usliši nas".

Spominjemo se, naime, onoga što nam je rekao Gospodin Isus: „Ako ostanete u meni i riječi moje ostanu u vama, što god hoćete, ištite i bit će vam" (*Iv* 15, 7). „Ali mi to ne vjerujemo, jer nam je vjera slaba". Ali kad bismo imali vjere – kaže Isus – poput zrna gorušičina, sve bismo primili. „Što god hoćete, ištite i bit će vam". I u toj sveopćoj molitvi nakon ispovijesti vjere molimo Gospodina najsnažnije stvari na misi, stvari koje trebamo, ono što želimo. „I bit će vam"; na ovaj ili onaj način ali „bit će vam". „Sve je moguće onome koji vjeruje", rekao je Gospodin. Što je odgovorio onaj čovjek kojemu je Gospodin upravio te riječi – sve je moguće onome koji vjeruje? Rekao je: „Vjerujem! Pomozi mojoj nevjeri!" I mi možemo reći: „Vjerujem Gospodine! Pomozi našoj nevjeri!" Zahtjevi nadahnuti logikom svijeta, naprotiv, ne uspijevaju se vinuti k Nebu, jednako kao što ostaju neuslišane i autoreferencijalne molitve (usp. *Jak* 4, 2-3). Nakane na koje je vjernički narod pozvan moliti moraju izražavati konkretne potrebe crkvene zajednice i svijeta, izbjegavajući ustaljene i uskogrudne obrasce. „Sveopća" molitva, koja zaključuje liturgiju riječi, potiče nas da usvojimo Božji pogled, koji se brine za svu svoju djecu.